

Arrest

nr. 214 141 van 17 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen en X, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 augustus 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 september 2016 dient tweede verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Bij beslissing van 13 juni 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest nr. 197 359 van 27 december 2017. Verzoekende partijen houden aldus verkeerdelijk in de feitelijke weergave van hun verzoekschrift voor dat ook de beslissing inzake de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ten aanzien van tweede verzoekende partij vernietigd werd.

1.3. Op 3 oktober 2016 dient eerste verzoekende partij in eigen naam en in naam van de twee minderjarige kinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.4. Bij beslissing van 13 juni 2017 wordt de onder punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 197 359 van 27 december 2017 wordt deze beslissing vernietigd.

1.5. Op 5 februari 2018 wordt de onder punt 1.3. vermelde aanvraag andermaal onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 207 538 van 6 augustus 2018 wordt het beroep hier tegen ingesteld door de minderjarige kinderen onontvankelijk verklaard en wordt in hoofde van de eerste verzoekende partij de beslissing vernietigd.

1.6. Op 21 augustus 2018 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing inzake de aanvraag in hoofde van eerste verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"NIEUWE BESLISSING INZAKE DE AANVRAAG 9bis DD 03.10.2016 NAAR AANLEIDING VAN HET VERNIETIGINGSARREST VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN D.D. 06.08.2018.

(..)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.10.2016 werd ingediend en op data van 20.06.2017 en 16.01.2018 werd geactualiseerd door :

A. Y., H. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Soedan

geboren te Karthoum op 06.10.1978

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.08.2012 met beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 27.07.2015 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De aanvraag op basis van artikel 9ter, ingediend door betrokkene op datum van 02.08.2012 werd ongegrond afgesloten op datum van 01.02.2018 en aan hem betekend op 27.02.2018. Sinds die datum verblijft betrokkene illegaal in België.

De duur van de asielpcedures – namelijk één jaar en vier maanden voor de eerste en iets meer dan één jaar voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in

schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven.

Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene beroept zich op zijn lopende aanvraag 9ter op basis van de medische problematiek van zijn echtgenote, mevrouw F. K. A. (...) (R.R. xxxxxxxxxxxx). Echter, we stellen vast dat de aanvraag 9ter ingediend op 02.08.2012 afgesloten werd met een ongegronde beslissing op datum van 01.02.2018. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van het gegrondheidsonderzoek van zijn aanvraag 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die hem verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in Soedan niets of niemand meer zou hebben om naar terug te keren.

Echter, dit is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 32 jaar in Soedan, waar hij geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Soedan; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Caïro. De loutere vermelding dat een reis naar Egypte met twee minderjarige kinderen een niet te onderschatten onderneming is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Soedanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Caïro. Ook zij worden geconfronteerd met hetzelfde probleem als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Soedanese burgers. Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn veiligheid omwille van familiale problemen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan vijf jaar in België zou verblijven, dat hij en zijn gezin volledig geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat hij Franse les gevolgd zou hebben aan verschillende instituten, dat hij zijn gezinsleven hier zou hebben opgebouwd, dat zijn toekomst hier zou liggen, dat hij hier verdere opleiding genoten zou hebben, dat hij vloeiend Frans zou spreken, dat hij eigenlijk continue opleiding zou hebben genoten in België, dat hij en zijn gezin hier een rijk sociaal leven zouden hebben opgebouwd, dat hij ook vloeiend Engels zou spreken, dat hij hoogopgeleid zou zijn, dat hij onmiddellijk aan het werk zou kunnen, dat hij zich onmiddellijk economisch zou kunnen integreren, dat hij ernaar uit kijkt om aan de slag te kunnen gaan, dat hij zich zou inspannen om werk te vinden en om te zien waar voor hem de mogelijkheden liggen en dat hij een inschrijvingsbewijs Franse taallessen voorlegt, een contract van professionele opleiding, een aanwezigheidsattest inzake werkloosheid, verschillende loonfiches, twee deelattesten Franse taallessen, zijn curriculum vitae, een inschrijvingsbewijs aan de Newcastle University for science and technology, een attest van de cursus 'introduction aux bases de données CD', een attest van de cursus 'SQL: du standard à la pratique', een attest van de cursus 'Oracle: programmation en PL/SQL',

verschillende Soedanese diploma's, een werkbepoofte, één getuigenverklaring en verschillende sollicitatiebewijzen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft de aangehaalde elementen die betrekking hebben op de minderjarige kinderen van betrokkene (met name het feit dat zijn kinderen in België geboren zijn en nog nooit een voet op Soedanese grond gezet hebben, dat ze niets anders kennen dan België, dat ze opgegroeid zijn in een Westerse cultuur, dat zij hier kleuteronderwijs volgen en dat hij zich beroept op artikels 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag) verwijzen we naar de beslissing d.d. 05.02.2018 waarin al deze elementen weerlegd werden. Het ingediende beroep tegen deze beslissing werd op datum van 06.08.2018 niet-ontvankelijk verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van beide minderjarige kinderen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"ENIG MIDDEL

Kennelijke appreciatiefout en schending :

- Van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna, «VW»);
- Van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- Van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het rechtsbeginsel van zorgvuldigheid, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;
- Van artikel 22Bis van de Grondwet;
- Van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag;
- Van de artikelen 3 en 8 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna, "EVRM");

1. IN RECHTE

Artikel 9bis VW luidt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing °P :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]!;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk [2 met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan];

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

[2 § 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen"

De Raad van State schrijft de buitengewone omstandigheden om als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid op de verplichting om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

In zijn arrest van 17 maart 1987 geeft de Raad van State een definitie van het vertrouwensbeginsel, zijnde als: "... een der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan." Een andere definitie vinden we in VAN DAMME en WIRTGEN:

"De burger moet kunnen betrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan het bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen".

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Artikel 22bis van de Grondwet luidt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging"

Artikel 3 EVRM voorziet dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 8 van het EVRM. beschermt het gezinsleven :

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2. Toepassing in casu

De motivering van de beslissing van verwerende partij schiet in casu echter duidelijk te kort, om volgende redenen:

2.1 Identiteit van de geadresseerden

Bestreden beslissing schendt de artikelen 9bis en 62 VW, de formele en materiële motiveringsplichten en het zorgvuldigheidsbeginsel daar ze enkel geadresseerd is aan "A. Y., H. (...) " en niet aan zijn twee minderjarige kinderen, Omar en Yousif alhoewel de aanvraag 9bis ook in hun naam werd ingediend en Uw Raad telkens de vorige beslissingen "in hun geheel" heeft vernietigd.

Het feit dat Uw Raad het vorige ingediende beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 05.02.2018 onontvankelijk heeft verklaard in hoofde van beide minderjarige kinderen, enkel omdat hun moeder, door een materiële fout, niet als wettelijke vertegenwoordiger werd aangeduid, verandert niets aan de vernietiging van de hele beslissing in de beschikking van het arrest.

Verwerende partij had dus de minderjarige kinderen moeten aanduiden als geadresseerden van de beslissing daar het nu onduidelijk is als ze getroffen worden door de beslissing of niet, als hun aanvraag 9bis nog hangende is of niet.

Door dergelijke onvolledige identificatie van verzoekers schendt verwerende partij artikelen 9bis en 62 VW, de formele en materiële motiveringsplichten, het rechtsbeginsel van zorgvuldigheid en het vertrouwensbeginsel.

2.2 Onvolledig analyse van het administratief dossier

Bestreden beslissing schendt de artikelen 9bis en 62 VW, de formele en materiële motiveringsplichten en het zorgvuldigheidsbeginsel daar ze niet rekening heeft gehouden met nieuwe elementen die door verzoekende partij ter kennis werden gebracht vooraleer de beslissing genomen werd, namelijk op 17 augustus 2018.

In een brief dd 17 augustus 2018 deelde verzoekende partij aan verwerende partij dat (stuk 3) :

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft recent de weigeringsbeslissing in verband met de aanvraag 9bis van mijn cliënten vernietigd met een arrest n°207.538 van 6 augustus 2018.

Mijn cliënten verbleven wettig op het Belgisch grondgebied van x 2013 tot februari 2018 daar hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 gedurende deze periode ontvankelijk verklaard was. Gedurende meer dan vijf jaren hebben mijn cliënten dus op een geldige en "normale" manier, hun privé-en familielevens in België opgebouwd. Dit lang wettig verblijf (meer dan 5 jaren) vormt een buitengewone omstandigheid die het indienen van een machtiging tot verblijf vanaf het Belgische grondgebied verschuldigd daar ze hier gemachtigd zijn op verblijf.

Familie A.-F. (...) hebben zich heel goed in de Belgische maatschappij geïntegreerd en zullen gemakkelijk binnen de arbeidsmarkt een plaats vinden.

Meneer A. (...) heeft sinds 2016 stappen ondernomen om een werkvergunning te bekomen (stukken 1 et 2). Hij heeft zich daarna bij de Rode Kruis als vrijwilliger gewerkt waar hij erg geapprecieerd is (stukken 3 en 4). Hij heeft vervolgens een gemotiveerde brief opgesteld om daar een voltijds werk te beginnen (stukken 5 en 6).

Familie A.-F. (...) zal vervolgens niet ten laste komen van het Belgisch sociaalzekerheidsstelsel maar willen deelnemen aan de solidariteit.

Aangezien hun lang wettig verblijf op het Belgisch grondgebied, hun schoollopende kinderen en hun perspectieven van werk zou het onevenredig zijn om hen te verplichten naar Soedan terug te keren om daar formaliteiten uit te voeren.

Ik dank u daarom om een gunstig gevolg te geven aan hun aanvraag tot machtiging tot verblijf."

Alhoewel verzoekers deze nieuwe elementen zo vlug mogelijk hebben verzameld en aan verwerende partij verstuurd (11 dagen na het uitspreken van het arrest van Uw Raad die de vorige beslissing vernietigde) werd er geen rekening gehouden met dergelijke elementen in de beslissing dd. 21 augustus 2018.

Deze elementen zijn van belang daar ze de situatie van eisende partij actualiseren met betrekking tot hun aanvraag die ingediend werd in 2016. Verzoekers riepen hun toekomstige integratie in op de Belgische arbeidsmarkt en hun pogingen om werk te vinden gedurende hun verblijf in België.

Dit zijn belangrijke en fundamentele elementen en daarmee geen rekening houden komt terug op een schending van artikel 9bis en 62 VW, van de formele en materiële motiveringsplichten en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3 Lang verblijf

Verwerende partij beweert dat "het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf".

Verzoekers, na het vernietigen van de beslissing dat genomen werd door verwerende partij op 26 juni 2015 maar betekend op 29 juni 2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verblijven sinds 2.08.2012 legaal op het grondgebied. Na de vernietiging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de beslissing 9ter genomen op 26.06.2015 en betekend op 29.08.2017, werden de eisers terug in bezit geplaatst van hun A.I. Verwerende partij nam op 01.02.2018 opnieuw een ongegrondheidsbeslissing in verband met hun aanvraag 9ter en een beroep is momenteel hangende bij Uw Raad.

Zelfs als verzoekende partij "op de hoogte was dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van het gegrondheidsonderzoek van zijn aanvraag 9ter" verandert het niets aan het feit dat hun lang legaal verblijf een buitengewone omstandigheid vormt in hun aanvraag en de eenzijdige vaststelling dat "dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die hem verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen" kan niet gevolgd worden en schendt de motiveringsplichten daar verwerende partij enkel vaststelt dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan maar legt niet uit waarom dergelijke verblijf en de gevolgen die het heeft gehad op verzoekers geen buitengewone omstandigheid kan zijn.

Verzoekers werden, voorlopig, toegestaan tot verblijf van 02.08.2012 tot 1.02.2018, dus gedurende 6 jaren. Dat ze niet naar Soedan konden terugkeren gedurende deze periode om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen voortvloeit uit het feit dat ze grieven hebben ten aanzien van schendingen van artikel 9ter en artikel 3 EVRM in verband met de medische toestand van verzoekster en de onmogelijkheid om in Soedan medisch te worden gevolgd. Dat ze niet naar Soedan moesten terugkeren gedurende deze periode om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen voortvloeit uit het feit dat ze gedurende deze periode geldig en wettig op het grondgebied verbleven.

Er moet worden vastgesteld dat verwerende partij met dit lang verblijf nooit rekening houdt en zich enkel beperkt tot het stereotyperend vast stellen dat een lang verblijf ipso facto geen recht op verblijf inhoudt. In concreto heeft verwerende partij de situatie van verzoeker niet geanalyseerd daar ze meer dan 6 jaren legaal in België verblijven en zich hier legaal hebben gevestigd en ontplooid.

Door geen rekening te houden met hun lang verblijf en door het gebruiken van een stereotyperend en niet geïndividualiseerde formulatie schendt verwerende partij zijn motiveringsplichten, samen met de beginselen van goed bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht.

2.4 Vrees voor zijn leven

Verwerende partij is van mening dat het feit dat verzoeker voor zijn veiligheid vreest niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden. Een schending van artikel 3 EVRM, die een absoluut verbod oplegt op folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen.

Het is niet enkel zijn persoonlijke situatie met betrekking tot zijn asielrelaas waarvoor verzoeker vreest maar ook de algemene situatie in Soedan :

De situatie in Soedan is drastisch veranderd maar dat werd nooit in acht genomen door verwerende partij. De recente gebeurtenissen in de rechtspraak en in de politieke wereld in verband met het verbod tot uitwijzingen naar Soedan had tenminste verwerende partij moeten doen reageren. Met zulke data is het onmogelijk om te garanderen dat verzoeker's veiligheid en deze van zijn twee minderjarige kinderen gegarandeerd is.

De politieke instabiliteit en de grote vluchtelingenstroom vanuit Zuid-Soedan naar Soedan hebben onrusten veroorzaakt in het land.

Inderdaad, meerdere rapporten vermelden, onder andere, dat: "In countries where violence is ongoing, repeated and targeted attacks on health care workers and health facilities have severe immediate and long-term consequences on health systems and result in even larger numbers of people continuing to suffer illness or injury without access to medical care" en dat "the government of the Sudan lost oil revenue and donor support. These losses exacerbated the Sudan's slow development and health-system challenges, which included health worker shortages, a frequent mismatch between the skills that health workers had and those that were needed, and the maldistribution, migration and poor productivity and retention of health workers. These weaknesses not only constrained the delivery of health care but also limited the potential for the Sudan to attain any of the health-related Millennium Development Goals (MDGs) or universal health coverage.

The country lacked effective system for the collection and analysis of the data on HRH that are needed for evidence-based policy-making and the planning of health services. The governance of the Sudan's HRH was also constrained by a general lack of coordination between the main stakeholders in the health system and beyond".

In september 2017 legde de Directeur van Amnesty International Wies De Graeve, de redenen uit waarom de Belgische Staat de medewerking met de Soedanese autoriteiten moest stoppen :

«La situation des droits de l'homme au Soudan est très problématique. La Cour pénale internationale a accusé le président soudanais Omar al-Bashir de génocide, de crimes de guerre et de crimes contre

l'humanité durant le conflit au Darfour entre 2003 et 2008. Il est toujours au pouvoir. Les conflits continuent à faire rage au Darfour, au Nil Bleu et au Kordofan du Sud.

L'impact sur les citoyens est énorme, tant en termes de victimes directes que de manque d'aide humanitaire et d'accès aux équipements de base tels que les soins de santé et l'enseignement. Toutes les parties du conflit se sont rendues coupables d'infractions graves aux droits de l'homme.

Il n'y a pas que la guerre qui entraîne des infractions aux droits de l'homme. Les services soudanais de renseignement et de sécurité (NISS) possèdent des compétences très étendues. Ce service - impliqué dans des missions d'identification dans d'autres pays - torture et maltraite les prisonniers et bénéficie d'une impunité totale. Depuis 2015, le président contrôle l'appareil juridique, militaire et parlementaire, ce qui laisse libre cours à la répression dans le pays: la maltraitance, les poursuites arbitraires, l'impunité et l'oppression de toute dissidence y règnent en maître. »

Door geen enkel rekening te houden met verzoekers vrezen voor zijn veiligheid en die van zijn minderjarige kinderen en deze vrezen enkel te linken aan het asielrelaas van verzoeker, schendt verwerende partij artikel 9ter, artikel 3 EVRM en zijn motiveringsplichten daar de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de actuele veiligheidssituatie in Soedan en maakt geen volledige analyse van de aanvraag.

2.5 Minderjarige kinderen

Verwerende partij is van oordeel de er geantwoord werd op de aangehaalde elementen met betrekking tot de minderjarige kinderen in de beslissing van 05.02.2018 en is van oordeel dat het beroep niet ontvankelijk verklaard werd in hoofde van beide minderjarige kinderen.

Zelfs als de kinderen niet wettelijk vertegenwoordigd waren voor het ingediende beroep, door een omissie om de moeder van de kinderen op het beroep te vermelden, verandert het niet op het feit dat de hele beslissing vernietigd werd, niet enkel de argumenten en elementen ontwikkeld voor verzoeker.

Verwerende partij kan zich niet beperken tot het verwijzen naar argumenten die ontwikkeld werden in een vernietigde beslissing en had de situatie van de minderjarige kinderen opnieuw en volledig moeten onderzoeken.

Aangezien verwerende partij naar vernietigde argumenten verwijst zal verzoekende partij de argumenten hernemen van het ingediende beroep tegen beslissing 05.02.2018 met betrekking tot de minderjarige kinderen.

De kinderen van verzoeker zijn in België geboren. Ze zijn opgegroeid in Westerse cultuur en hebben nog nooit een voet op Soedanese grondgebied gezet. Hun oudste zoon is nu schoolplichtig en begin zijn eerste leerjaar.

Verwerende partij beweert dat het geen buitengewone omstandigheid vormt aangezien er dan ook mag worden uitgegaan "dat de ouders hun kinderen tot op zekere hoogte de Soedanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad en hij dus moet hebben beseft dat zijn verblijf en dat van zijn kinderen in België slechts voorlopig was."

Dergelijke motivering is onafdoende en niet adequaat. Het vormt een a posteriori argument die het ernstige nadeel dat de minderjarige kinderen zullen leiden niet kan herstellen. Het feit is dat de Soedanese cultuur hen niet werd overgebracht door hun ouders. Ze kunnen niet verantwoordelijk zijn van een gedrag van hun meerderjarige ouders en alle gevolgen van zulke gedragingen dragen.

Wat belangrijk is zijn de fundamentele belangen van de minderjarige kinderen. Het eenvoudig vaststellen dat hun ouders hun de Soedanese cultuur zouden hebben moeten overbrengen, gezamenlijk met de Soedanese taal, is niet afdoende om een moeilijk te herstellen nadeel uit te sluiten en het hoogst belang van het kind te waarborgen, zelfs als de terugkeer maar tijdelijk zou zijn.

Verwerende partij stelt namelijk vast dat de ouders van de minderjarige kinderen hen de Soedanese taal hadden moeten overbrengen omdat ze nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gekregen en dat hun verblijf in België slechts voorlopig was.

Verzoekers waren gemachtigd op verblijf gedurende bijna 6 jaren en hebben hun kinderen opgegroeid in de taal en cultuur van het land waarin ze zich legaal bevonden.

Verwerende partij houdt met dit element helemaal geen rekening en schendt de formele en materiële motiveringsplichten, het artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en de plichten van goed bestuur zoals de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij schendt bijgevolg de fundamentele rechten van het kind en hun fundamentele belangen die dienen altijd voorop te staan.

2.6 Elementen van lang verblijf en integratie

De elementen van lang verblijf worden niet in aanmerking genomen door tegenpartij daar ze worden beschouwd als behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekers wensen te benadrukken dat hun lang verblijf wel een buitengewone omstandigheid vormt waarop ze zich stoelen voor hun aanvraag 9bis. Eisers hebben een aanvraag 9bis ingediend op 3.10.2016. Ze wonen al zeven jaren in België en ze zijn uiterst geïntegreerd. Al die elementen maken

dat een terugkeer naar Soedan een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en van het hoger belang van het kind.

Een terugkeer naar Soedan wordt, door het bouwen van hun familie-en privéleven hier legaal in België, bijzonder moeilijk voor verzoeker.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met die elementen die wel als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwen. Verwerende partij schendt bijgevolg zijn motiveringsplichten, zijn zorgvuldigheidsplicht en de plicht om rekening te houden met alle elementen van het dossier.”

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die eerste verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partijen betogen in de eerste plaats dat de bestreden beslissing enkel geadresseerd is aan eerste verzoekende partij terwijl de aanvraag niet alleen voor eerste verzoekende partij werd ingediend, maar ook voor de kinderen. Doordat de minderjarige kinderen niet worden aangeduid in de bestreden beslissing, is het onduidelijk of de bestreden beslissing ook hen betreft en of hun aanvraag nog hangende is. Verder betogen de verzoekende partijen dat het beroep tegen de -thans vernietigde- beslissing van 5 februari 2018 wel onontvankelijk werd verklaard in hoofde van de minderjarige kinderen omdat ze niet correct waren vertegenwoordigd maar dit neemt niet weg dat de gehele beslissing vernietigd werd en aldus niet meer bestaat zodat de verwerende partij geenszins kan verwijzen naar de argumenten ontwikkeld in die vernietigde beslissing. Verwerende partij had de situatie van de minderjarige kinderen opnieuw en volledig moeten onderzoeken.

2.7. De Raad stelt vast dat op 3 oktober 2016 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend door eerste verzoekende partij in eigen naam en door eerste verzoekende partij in naam van haar minderjarige kinderen. Op 5 februari 2018 nam de verwerende partij een onontvankelijkheidsbeslissing in hoofde van eerste verzoekende partij en de twee minderjarige kinderen. Eerste verzoekende partij diende in eigen naam en in naam van de minderjarige kinderen hiertegen een beroep in bij de Raad alsook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 207 538 van 6 augustus 2018 oordeelde de Raad als volgt:

“Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat de kinderen van de verzoeker, A. Y. O. en A. Y., minderjarig zijn en deze kinderen hun gebruikelijke verblijfplaats in België hadden op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van de minderjarigen A. Y. O. en A. Y. oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. De minderjarige kinderen dienen dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid, van het BW; zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarigen te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs naar voren dat hij het exclusief ouderlijk gezag uitoefent over de minderjarige kinderen A. Y. O. en A. Y. Zij dienden dan ook door beide ouders samen in rechte vertegenwoordigd te zijn.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het door de verzoeker werd ingediend als wettelijke vertegenwoordiger van A. Y. O. en A. Y. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoeker zelf, in eigen naam, over de vereiste hoedanigheid en belang beschikt om de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissingen die aan hem zijn gericht. (eigen onderlijning).

Na een ten gronde bespreking van het beroep ingesteld door eerste verzoekende partij tegen de aan haar gerichte bestreden beslissingen gaat de Raad over tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 5 februari 2018. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Lezing van voormeld arrest leert aldus dat de Raad enkel de beslissing gericht aan de eerste verzoekende partij heeft vernietigd. Verzoekende partijen kunnen aldus niet gevolgd worden in hun betoog dat ook ten aanzien van de kinderen de beslissing werd vernietigd. Aangezien het beroep ten aanzien van de kinderen verworpen werd en uit de door de Raad gebruikte bewoordingen duidelijk blijkt dat het beroep enkel ontvankelijk is ten aanzien van de bestreden beslissingen die aan de eerste verzoekende partij zijn gericht is de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 5 februari 2018 thans definitief in hoofde van de minderjarige kinderen (cfr. RvS nr. 76 474 van 16 oktober 1998: *“geen enkel annulatieberoep werd ingediend door de beter gerangschikte kandidaten dan de verzoekende partij tegen de bestreden benoeming of tegen de impliciete beslissing hen niet te benoemen; dat derhalve deze beslissingen dan ook definitief geworden zijn ten aanzien van hen”*. (eigen vertaling)."

Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden in het betoog dat de bestreden beslissing ook in hoofde van de kinderen had moeten genomen worden.

2.8. Verzoekende partijen betogen voorts dat geen rekening werd gehouden met het aanvullend schrijven van 17 augustus 2018.

2.9. Daargelaten de vraag of dit aanvullend schrijven de verwerende partij tijdig, dit is voor het treffen van de bestreden beslissing op 21 augustus 2018 heeft weten te bereiken nu dit aanvullend schrijven pas op 20 augustus 2018 per aangetekend schrijven werd verstuurd, dient alleszins gesteld dat de Raad niet inziet welk belang verzoekende partijen hebben bij dit betoog nu de in het aanvullend schrijven opgesomde elementen, elementen zijn waarvan de verwerende partij kennis had en deze heeft meegenomen in haar motivering.

Zo wordt verwezen naar het legale verblijf van verzoekende partijen van 2013 tot februari 2018 maar de verwerende partij wijst erop dat: *“Betrokkene beroept zich op zijn lopende aanvraag 9ter op basis van de medische problematiek van zijn echtgenote, mevrouw F. K. A. (..) (R.R. xxxxxxxxxxxx). Echter, we stellen vast dat de aanvraag 9ter ingediend op 02.08.2012 afgesloten werd met een ongegronde beslissing op datum van 01.02.2018. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van het gegrondheidsonderzoek van zijn aanvraag 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die hem verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.”*

Bijgevolg blijkt dat de verwerende partij het argument dat de verzoekende partijen gedurende een aantal jaren voorlopig waren toegelaten tot verblijf in overweging heeft genomen maar gemotiveerd heeft waarom dit geen buitengewone omstandigheid vormt die verhindert dat de aanvraag in het buitenland wordt ingediend.

Ook het argument dat zij tijdens deze periode van legaal verblijf hun leven in België hebben kunnen opbouwen (integratie, tewerkstellingsperspectief) werd meegenomen in de bestreden beslissing: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan vijf jaar in België zou verblijven, dat hij en zijn gezin volledig geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving, dat*

hij Franse les gevolgd zou hebben aan verschillende instituten, dat hij zijn gezinsleven hier zou hebben opgebouwd, dat zijn toekomst hier zou liggen, dat hij hier verdere opleiding genoten zou hebben, dat hij vloeiend Frans zou spreken, dat hij eigenlijk continue opleiding zou hebben genoten in België, dat hij en zijn gezin hier een rijk sociaal leven zouden hebben opgebouwd, dat hij ook vloeiend Engels zou spreken, dat hij hoogopgeleid zou zijn, dat hij onmiddellijk aan het werk zou kunnen, dat hij zich onmiddellijk economisch zou kunnen integreren, dat hij ernaar uit kijkt om aan de slag te kunnen gaan, dat hij zich zou inspannen om werk te vinden en om te zien waar voor hem de mogelijkheden liggen en dat hij een inschrijvingsbewijs Franse taallessen voorlegt, een contract van professionele opleiding, een aanwezigheidsattest inzake werkloosheid, verschillende loonfiches, twee deelattesten Franse taallessen, zijn curriculum vitae, een inschrijvingsbewijs aan de Newcastle University for science and technology, een attest van de cursus 'introduction aux bases de données CD', een attest van de cursus 'SQL: du standard à la pratique', een attest van de cursus 'Oracle: programmation en PL/SQL', verschillende Soedanese diploma's, een werkbepoofte, één getuigenverklaring en verschillende sollicitatiebewijzen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Ook het argument inzake de schoollopende kinderen werd behandeld: "Wat betreft de aangehaalde elementen die betrekking hebben op de minderjarige kinderen van betrokkene (met name het feit dat zijn kinderen in België geboren zijn en nog nooit een voet op Soedanese grond gezet hebben, dat ze niets anders kennen dan België, dat ze opgegroeid zijn in een Westerse cultuur, dat zij hier kleuteronderwijs volgen en dat hij zich beroept op artikels 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag) verwijzen we naar de beslissing d.d. 05.02.2018 waarin al deze elementen weerlegd werden. Het ingediende beroep tegen deze beslissing werd op datum van 06.08.2018 niet-ontvankelijk verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van beide minderjarige kinderen." In de beslissing van 5 februari 2018 wordt gesteld: "Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn beide kinderen hier geboren zijn en nog nooit een voet op Soedanese grond gezet hebben, dat ze niets anders kennen dan België en dat ze zijn opgegroeid in een Westerse cultuur. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn opent, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zijn kinderen geen enkele band met Soedan zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Soedan niet zouden kunnen starten met hun leerplicht. Hoewel de kinderen niet in Soedan geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Soedan. Hun beide ouders hebben immers de Soedanese nationaliteit en zijn in Soedan geboren en getogen. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat de ouders hun kinderen tot op zekere hoogte de Soedanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad en hij dus moet hebben beseft dat zijn verblijf en dat van zijn kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat zijn kinderen hier kleuteronderwijs volgen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien merken we op dat beide kinderen de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt hebben, zijn oudste zoon is pas leerplichtig op 01.09.2018. Het is dus in het belang van de kinderen om hun leerplicht op te starten in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (..)

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontezegd wordt bij een

terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Bovendien zijn zijn beide kinderen nog niet leerplichtig, het oudste kind wordt pas leerplichtig op 01.09.2018. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Nu alle elementen die in het aanvullend schrijven van 17 augustus 2018 reeds gekend waren bij het bestuur en het bestuur deze elementen ook heeft meegenomen in de motivering van de bestreden beslissing, blijkt niet dat verzoekende partijen enig belang hebben bij hun kritiek dienaangaande.

2.10. Verzoekende partijen menen dat het legaal verblijf wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Tijdens deze periode konden en moesten zij immers niet terug naar Soedan, gelet op de hangende medische regularisatieaanvraag en het attest van immatriculatie.

2.11. Waar de verzoekende partijen met hun betoog lijken voor te houden dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het (tijdelijke legale) verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door eerste verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

Waar zij betogen dat zij tijdens hun tijdelijk legaal verblijf niet konden en niet moesten terugkeren naar Soedan omwille van de hangende medische regularisatieaanvraag en het attest van immatriculatie, wijst de Raad er nog op dat conform vaste rechtspraak van de Raad van State de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. Meer specifiek oordeelde de Raad van State dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad merkt op dat op het moment van de beoordeling van de aanvraag er geen sprake meer was van een tijdelijk legaal verblijf daar de medische regularisatieaanvraag negatief werd afgesloten, maar wel van een illegale verblijfssituatie. Op het moment van de beoordeling van de aanvraag was er dan ook geen hinderpaal om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

De kritiek dat de motivering stereotiep zou zijn en niet geïndividualiseerd is gelet op de gegeven motieven waarbij ingegaan wordt op de specifieke situatie van verzoekende partijen niet ernstig.

2.12. Wat betreft de vrees voor terugkeer naar Soedan heeft de verwerende partij voorts als volgt geoordeeld: *"Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn veiligheid omwille van familiale problemen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door*

de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

De Raad stelt vast dat in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet volgend argument werd aangevoerd: *“Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker en zijn gezin niet uit vrije wil naar België zijn afgereisd. Immers, voordat de familiale problemen zich aandienen hadden zij een zeer goed leven in Soedan, zowel verzoeker als zijn echtgenote hadden een zeer goede job en het leven lachte hen toe. Het is vanwege het verzet van de oom van de echtgenote van verzoeker tegen het huwelijk van zijn nichtje dat verzoeker en zijn echtgenote zich genoodzaakt zagen om te vertrekken. Het was op dat moment niet langer veilig voor verzoeker om in Soedan te blijven.”*

Zoals duidelijk blijkt werden enkel de familiale problemen aangehaald waarom een terugkeer naar Soedan niet veilig zou zijn. Er werd bij de aanvraag op geen enkel moment gewag gemaakt van de algemene situatie in Soedan als reden waarom een terugkeer tegenaangewezen is. Thans in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat er geen rekening werd gehouden met de gevaarlijke algemene situatie in Soedan. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de vreemdeling toekomt om bij de aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens hem de buitengewone omstandigheden bestaan die hem verhinderen zich naar het land van herkomst te begeven om aldaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De verduidelijking of interpretatie die thans in het verzoekschrift wordt gegeven vindt geen steun in de aanvraag. Het kan de verwerende partij dan ook niet verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben. Verzoekende partijen kunnen thans ook niet komen aanzetten met het feit dat het in Soedan gevaarlijk is omwille van de algemene situatie aldaar wanneer zij dit element niet zelf hebben aangevoerd in de aanvraag.

2.13. Wat betreft het betoog voorts onder punt 2.5. in het verzoekschrift met betrekking tot de vernietigde beslissing van 5 februari 2018 verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.7..

2.14. Verzoekende partijen herhalen voorts dat de kinderen in België zijn geboren, hier zijn opgegroeid en nog nooit in Soedan zijn geweest. De oudste zoon is thans schoolplichtig en begint het eerste leerjaar. Zij betogen dat de Soedanese cultuur nooit aan de kinderen werd bijgebracht en wijzen op de belangen van de kinderen. Er rustte geen verplichting op de ouders om de Soedanese taal bij te brengen aan de kinderen gelet op hun tijdelijk legaal verblijf.

2.15. De Raad stelt vast dat wat betreft het argument inzake de kinderen als volgt werd geoordeeld: *“Wat betreft de aangehaalde elementen die betrekking hebben op de minderjarige kinderen van betrokkene (met name het feit dat zijn kinderen in België geboren zijn en nog nooit een voet op Soedanese grond gezet hebben, dat ze niets anders kennen dan België, dat ze opgegroeid zijn in een Westerse cultuur, dat zij hier kleuteronderwijs volgen en dat hij zich beroept op artikels 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag) verwijzen we naar de beslissing d.d. 05.02.2018 waarin al deze elementen weerlegd werden. Het ingediende beroep tegen deze beslissing werd op datum van 06.08.2018 niet-ontvankelijk verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van beide minderjarige kinderen.”* In de beslissing van 5 februari 2018 wordt gesteld: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn beide kinderen hier geboren zijn en nog nooit een voet op Soedanese grond gezet hebben, dat ze niets anders kennen dan België en dat ze zijn opgegroeid in een Westerse cultuur. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn opent, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zijn kinderen geen enkele band met Soedan zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Soedan niet zouden kunnen starten met hun leerplicht. Hoewel de kinderen niet in Soedan geboren zijn, hebben ze wel via hun ouders een band met Soedan. Hun beide ouders hebben immers de Soedanese nationaliteit en zijn in Soedan geboren en getogen. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat de ouders hun kinderen tot op zekere hoogte de Soedanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad en hij dus moet hebben beseft dat zijn verblijf en dat van zijn kinderen in België slechts voorlopig was.*

Het feit dat zijn kinderen hier kleuteronderwijs volgen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien merken we op dat beide kinderen de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt hebben, zijn oudste zoon is pas leerplichtig op 01.09.2018. Het is dus in het belang van de kinderen om hun leerplicht op te starten in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(..)

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Bovendien zijn zijn beide kinderen nog niet leerplichtig, het oudste kind wordt pas leerplichtig op 01.09.2018. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De Raad stelt vast dat beide kinderen op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing respectievelijk vijf en zes jaar zijn. Het betreft aldus nog jonge kinderen waarvan aangenomen kan worden dat zij over een groot aanpassingsvermogen beschikken en zoals blijkt gingen de kinderen in België op het ogenblik van de bestreden beslissing slechts naar het kleuteronderwijs. Verzoekende partijen betwisten wel dat zij hun kinderen de Soedanese cultuur en taal tot op zekere hoogte hebben bijgebracht maar de Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat – wanneer blijkt dat beide ouders de Soedanese nationaliteit hebben, aldaar ook het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht en derhalve ook mag aangenomen worden dat zij met elkaar communiceren in hun moedertaal – er mag van uitgegaan worden dat de ouders ook met hun kinderen in die taal communiceren of hun minstens de beginselen ervan hebben bijgebracht. Het betoog dat zij dit niet gedaan hebben overtuigt, gelet op deze feitelijke vaststellingen, geenszins. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden dat het belang van de kinderen wordt geschaad door een terugkeer naar het herkomstland waar, zoals de verwerende partij stelt, niet blijkt dat de kinderen niet in Soedan naar school zouden kunnen gaan. Verzoekende partijen blijven hameren op het feit dat zij hier tijdelijk legaal hebben kunnen verblijven, maar zij maken niet aannemelijk dat dit hen belet terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Nogmaals benadrukt de Raad dat de kinderen zeer jong zijn en dus over een groot aanpassingsvermogen beschikken, op het ogenblik van de bestreden beslissing ook nog slechts kleuteronderwijs hadden gevolgd, er aangenomen kan worden dat de ouders met de kinderen in de moedertaal communiceren of hen minstens de beginselen ervan hebben bijgebracht, en geenszins blijkt dat de kinderen niet in Soedan naar school zouden kunnen gaan. Het is evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij erop te wijzen dat het legaal verblijf van verzoekende partijen slechts tijdelijk was in afwachting van een beslissing inzake de medische regularisatieaanvraag en zij dus behoorden te weten dat de kans bestond dat zij zouden moeten terugkeren naar het herkomstland. Door te blijven hameren op dit tijdelijke legale verblijf lijken verzoekende partijen ervan uit te gaan dat zij de verwachting mochten koesteren dat zij een verblijfsmachtiging zouden verwerven in België. Dit is evenwel geen gegronde verwachting en zij tonen hiermee geenszins aan dat er elementen zijn die hen verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Artikel 22bis, eerste lid van de Grondwet, waarnaar verzoekende partijen voorts verwijzen, voorziet dat elk kind recht heeft “*op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit*”. Verzoekende partijen maken met hun beschouwingen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de integriteit van hun kinderen in het gedrang brengt. De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, meer specifiek met de bepaling dat “*elk kind (...) het recht (heeft) zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan*”, dat “*elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen*” en dat “*het belang van het kind (...) de eerste overweging (is) bij elke beslissing die het kind aangaat*”. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar “*(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde*” (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, Parl.St. Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4). Uit

de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen” (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, Parl.St. Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind “de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn” (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, Parl.St. Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging “a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.” (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, Parl.St. Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33). (Zie ook: RvS 17 juni 2013, nr. 9717 (c); RvS 29 mei 2013, nr. 223.630; RvS 27 december 2013, nr. 225.957).

2.16. Gelet op voorgaande bespreking en vaststellingen, blijkt niet dat verzoekende partijen zich in het kader van huidige procedure dienstig kunnen beroepen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of artikel 22bis van de Grondwet.

2.17. Verzoekende partijen blijven hameren op hun integratie en verblijf maar de Raad benadrukt nogmaals dat zoals uiteengezet onder punt 2.11. zij niet aantonen dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Hun subjectieve overtuiging dat dit wel zo is doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.18. Waar de verzoekende partijen nog stellen dat een schending van artikel 8 EVRM zich voordoet wijst de Raad op hetgeen volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, dient gesteld dat de beslissing geen scheiding teweegbrengt tussen de leden van het kerngezin. Niemand van de verzoekende partijen verblijft legaal op het grondgebied en zij dienen allen terug te keren naar het herkomstland. Zij maken aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een breuk veroorzaakt in de beleving van hun gezinsleven.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken

lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Betreffende het privéleven bestaande uit het schoolgaan van de kinderen van de verzoekende partijen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de kinderen tot op zekere hoogte de Soedanese cultuur en taal zullen kennen nu verzoekende partijen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was en dat de kinderen in België nog niet schoolplichtig waren en niet blijkt dat zij niet in Soedan naar school kunnen.

Betreffende het privéleven bestaande uit de duur van hun verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase, hetgeen impliceert dat verzoekende partijen met deze elementen niet aantonen dat zij niet tijdelijk terug kunnen naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen en dat zij deze elementen bij de Belgische diplomatieke post kunnen laten gelden.

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partijen, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partijen in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat dit geschetste privéleven geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer.

De Raad herinnert er verder aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Door het enkel herhalen van de elementen van hun privéleven en het feit dat zij dit privéleven hebben kunnen opbouwen tijdens precair verblijf, met name in afwachting van een beslissing inzake de medische regularisatieaanvraag, weerleggen, noch ontkrachten de verzoekende partijen voormelde motieven. Evenmin tonen zij aan dat hun privéleven in casu uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maken immers niet aannemelijk dat zij hun privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen de motieven dat het schoolgaan van de kinderen, noch de duur van het verblijf en de integratie aantonen dat de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet meer zou kunnen ingediend worden via de Belgische diplomatieke post alsook dat de elementen van integratie kunnen voorgelegd worden aan voornoemde post, niet weerleggen. Zij stellen enkel dat zij omwille van hun integratie in België niet meer terug kunnen maar zij maken op geen enkele wijze aannemelijk waarom dit niet zou kunnen. Zij verduidelijken in onderhavig verzoekschrift geenszins om welke redenen zij hun privéleven in hun land van herkomst dat zij in 2011 verlaten hebben, niet zouden kunnen verderzetten. Het loutere gegeven dat de kinderen in België geboren zijn kan niet anderszins doen besluiten gelet op de vaststellingen aangaande de kinderen zoals besproken onder punt 2.15.. Verder blijkt ook dat verzoekende partijen het overgrote deel van hun leven in Soedan hebben doorgebracht waar zij ook beiden hogere studies hebben gedaan, tweede verzoekende partij eigendom heeft en zij ook beiden tewerkgesteld zijn geweest (zie arrest nr. 209 109 van 10 september 2018: *“Inderdaad blijkt op lezing van het administratief dossier dat verzoekende partijen hoger opgeleid zijn waarbij eerste verzoekende partij hogere studies software engineering heeft gedaan in Khartoum en tweede verzoekende partij in Khartoum universitaire studies heeft voltooid in computerwetenschappen. Beiden hebben na hun afstuderen in Khartoum gewerkt, waarbij zij elkaar hebben leren kennen toen zij als bedienden werkten bij de bank van Khartoum. Verder verklaarde tweede verzoekende partij ook dat zij na het overlijden van haar moeder een huis en bouwgrond heeft geërfd in Soedan.”*) Gelet op al deze feitelijkheden die de situatie van verzoekende partijen kenmerken, waaruit blijkt dat zij beiden hoger opgeleid zijn, bekend zijn met de arbeidsmarkt in het herkomstland en evenmin onvermogen blijken te zijn in het herkomstland, kan geenszins gesteld worden dat het voor hen bijzonder moeilijk zou zijn om hun privéleven aldaar verder te zetten. Een precair verblijf van zeven jaar in België kan hier bezwaarlijk tegen opwegen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.19. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Gelet op de bespreking hoger maken de verzoekende partijen geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

2.20. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER